

Arrest

nr. 29 656 van 8 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 april 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN POELVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 februari 2006 een eerste asielverzoek in, waarbij hij verklaarde op dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 20 maart 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 17 mei 2006 besliste de Commissaris-generaal dat verder onderzoek inzake verzoekers asielverzoek noodzakelijk was.

1.4. De Commissaris-generaal nam op 29 september 2006 de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste

Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. Bij beslissing van 12 maart 2007 verwierp de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen het door verzoeker tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 29 september 2006 ingestelde beroep.

1.6. Op 10 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker diende op 29 augustus 2007 een tweede asielverzoek in.

1.8. De Commissaris-generaal nam op 8 oktober 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.9. Bij arrest nummer 4845 van 12 december 2007 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 8 oktober 2007 ingestelde beroep.

1.10. Op 3 maart 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Verzoeker diende op 19 augustus 2008 een derde asielverzoek in.

1.12. Op 10 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.13. Verzoeker diende op 19 november 2008 een vierde asielverzoek in.

1.14. Op 3 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.15. Verzoeker diende op 15 december 2008 een vijfde asielverzoek in.

1.16. Op 16 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.17. Verzoeker diende op 9 april 2009 een zesde asielaanvraag in.

1.18. Op 22 april 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat betrokkene op 27/02/2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 12/03/2007 door de Vaste Beroepscommissie afgesloten werd met een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Overwegende dat betrokkene op 29/08/2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 09/10/2007 door CGVS afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing instelde bij arrest van 12/12/2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen werd. Overwegende dat betrokkene op 19/08/2008 een derde asielaanvraag indiende die op 10/10/2008 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering van in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 19/11/2008 een vierde asielaanvraag indiende die op 03/12/2008 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering van in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 15/12/2008 een vijfde asielaanvraag indiende die op

16/12/2008 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 09/04/2009 een zesde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een handgeschreven verklaring van de imam van Katayama voorlegt en een handgeschreven verklaring van een erkend vluchteling die bevestigt dat hij betrokkene kent en op de hoogte is van zijn problemen. Overwegende dat deze brieven niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden daar ze een eerder gesolliciteerd karakter vertonen en bovendien betreft het niet-officiële informatie van een niet officiële bron. Overwegende dat betrokkene verder nog een medisch attest voorlegt om aan te tonen dat hij van 25/05/2005 tot 06/06/2005 opgenomen was in het negende stedelijke ziekenhuis. Overwegende dat de vorige asielaanvragen van betrokkene telkens negatief afgesloten werden daar het CGVS in haar beslissingen van 02/10/2006 en 08/10/2007 geen geloof hechtte aan het verblijf van betrokkene in Tsjetsjenië tot februari 2006. Overwegende dat het medische attest dat betrokkene voorlegt enkel aantoont dat hij van 25/05/2005 tot 06/06/2005 in het ziekenhuis opgenomen was maar het document toont niet aan dat betrokkene wel degelijk tot februari 2006 in Tsjetsjenië verbleven heeft. Overwegende dat het medische attest dan ook niet van die aard is dat ze de beslissingen inzake de vorige asielaanvragen zou kunnen weerleggen. Overwegende dat het voorgelegde medische attest dan ook niet als een nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene nog een kopie van zijn binnenlands paspoort voorlegt. Overwegende dat hier opgemerkt dient te worden dat het enkel een kopie betreft die geen enkele bewijswaarde heeft. Bovendien wordt er niet getwijfeld aan de identiteit van betrokkene maar wel aan het feit dat hij tot februari 2006 in Tsjetsjenië zou verbleven hebben. Overwegende dat de kopie van zijn paspoort dan ook niet als nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt om huidig beroep, in het belang van een goede rechtsbedeling, samen te voegen met het door hem ingediende beroep *“tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.”* De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verzoeker geen beroep tegen een dergelijke administratieve beslissing heeft ingesteld.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het vertrouwensbeginsel.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt uitgebreid ingegaan op de verschillende door verzoeker aangebrachte documenten, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat er sprake is van een stereotiepe motivering. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

In de mate dat verzoeker stelt dat niet is voldaan aan de draagkrachtvereiste - meer specifiek dat de motivering niet feitelijk en juridisch aanvaardbaar is - en dat ten onrechte is besloten dat hij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de Raad van State aan het begrip "nieuwe gegevens" een ruime betekenis heeft gegeven en heeft gesteld dat "het kan gaan om een nieuw feit of een nieuw bewijs van een oud feit." Hij betoogt dat hij zowel nieuwe bewijzen aangaande een oud feit alsook nieuwe feiten heeft aangebracht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit deze bepaling volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielverzoek betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143 020;

RvS 13 april 2005, nr. 143 021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Stukken die er enkel toe strekken de bij een eerdere asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven of om de weigeringsmotieven van een eerdere beslissing te weerleggen, kunnen niet beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209).

Aangaande het motief in de bestreden beslissing dat de neergelegde verklaringen van een imam en van een erkende vluchteling niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, stelt verzoeker het volgende:

“Dienaangaande moet worden opgemerkt dat de echtheid van dergelijke documenten in vraag wordt gesteld, wat als dusdanig geen weerslag mag hebben op het al dan niet nieuw karakter van die gegevens; Het is aan de overheid om die nieuwe elementen in het licht van de verdeling van de bewijslast inzake de vrees voor vervolging te beoordelen en dasgevallend het “vals” karakter ervan aan te tonen;

Die gegevens aanmerken als zijnde geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw., getuigt van weinig ernst gelet op het gegeven dat de overheid, ingeval de betrokkene met materiële bewijzen voor de dag komt, de echtheid ervan zal moeten bewijzen, en indien ze meent dat de vals zijn - wat in casu toch op onrechtstreekse wijze wordt gesuggereerd - moet de overheid motiveren waarom zij tot een dergelijke conclusie is gekomen;

Bijgevolg zijn die gegevens wel degelijk elementen die een bewijs inhouden van een oud feit, zodat ze kunnen worden aangemerkt als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw.;”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de brieven van een imam en een vluchteling niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, omdat ze een eerder gesolliciteerd karakter vertonen en het niet-officiële informatie van een niet officiële bron betreft.

De Raad wijst erop dat het niet onwettig of kennelijk onredelijk is om bewijswaarde te ontzeggen aan verklaringen die slechts uitgaan van vrienden en kennissen en die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben. Uit documenten die geen bewijswaarde hebben kunnen geen aanwijzingen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet afgeleid worden. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon derhalve in redelijkheid oordelen dat de neergelegde verklaringen van een imam en van een erkende vluchteling niet kunnen worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande het motief dat het neergelegde medisch attest niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, beperkt verzoeker er zich toe te stellen dat *“deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte attesten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling van het bestuur, doch hiermee niet aantoon dat het bestuur dit gegeven ten onrechte niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft beschouwd.

Aangaande het motief dat de kopie van verzoekers paspoort niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, stelt verzoeker tot slot het volgende:

“Dat het gegeven dat hij dit attest reeds naar voren had kunnen brengen doet hier niets ter zake, gelet op het gegeven dat de dagtekening dateert van na de laatste zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijnde 24 juli 2008, zodat volgens de vast rechtspraak van de Raad van State, dit element een nieuw gegeven is;”

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de kopie van verzoekers paspoort niet als een nieuw gegeven kon worden beschouwd, omdat een kopie van een paspoort geen

enkele bewijswaarde heeft en er bovendien niet getwijfeld wordt aan de identiteit van verzoeker maar wel aan zijn stelling dat hij tot februari 2006 in Tsjetsjenië zou verbleven hebben.

Gelet op het feit dat een kopie geen bewijswaarde heeft en dat het motief van verweerder dat niet wordt getwijfeld aan de identiteit van verzoeker maar wel aan zijn beweerde verblijf in Tsjetsjenië tot februari 2006 steun vindt in het administratief dossier, kon verweerder in redelijkheid oordelen dat uit de kopie van verzoekers paspoort geen aanwijzing kan afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vraag of een stuk waaraan geen bewijswaarde kan toegekend worden al dan niet reeds eerder had kunnen voorgelegd worden is van geen belang.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip "*nieuwe gegevens*" in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker, wat de schending van het vertrouwensbeginsel betreft, zich beperkt tot het louter aanvoeren van dit door hem geschonden geachte beginsel. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop verzoeker betreffend beginsel door de bestreden beslissing geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK